

נפל לנו הלא מאי. מי אמרין החומץ טעמו קשה ואין השך מפיגו לתת בו טעם: אימרטוטי אימרטו. לחתיכות דקות קטנות ושרץ איסורו ° כזעדה כטומאתו וחישינן דלמא זולע חתיכות שרץ כזדי חומץ: בחמשין. כיון דחומץ טעמו קשה לא צעי שמיך לבטוליה דלפילו בחמשין לא יהיב ציה טעמא: ה"ג וכן כל איסור שפתיה. וכן הלכה רווחת בישראל דמין צשיטו מינו צששים (א) (ב) חוץ מחמץ אצל מין צמינו מוקמינן צפסמים (ד) (ג) הלכתא צמשהו כרז וטעמא משום דכל איסורין שפתיה מין צמינו צמשהו כרז וצמחן גזירה שאינו מינו אטו מינו: ברתנא אס היס צחוקה המשמה. מפרש צמחא שאע"פ שהפליג ישראל מן העוד כוכבים מיל אס לא הודיעו שהוא מפליג מותר דמירתת עובד כוכבים כל שעתא השתא אמי: ואס הודיעו שפליג. שמתרחק וחציות סתומות היו: שיעורו כזדי שישפוס וישפוס ויגוב אס שהה כדי שיקוב העוד כוכבים נקב צמגופת חציות ויחזור ויסתום הנקב ומיבש הסתימה אסור: רשב"ג אומר. אינו נאסר אלא עד שישהא כדי שיפתח את כל מגופת החציות וא"ל לנטולה שלא תשצר כולה: ויגוף. ויעשה מגופת אחרת חדשה: ותיגוב ומיבש אצל לשתימת חור לא חששו משום דמינכרא. וסתום לשון שטום העין (צמדכר כד) עין פתוחה דשפיר חוי: המניה יינו בקרון או צפניה. עם העוד כוכבים: והלך. ישראל בקפנדריא דרך קצרה: ונכנס למדינה ורחץ. צמחץ מותר כיון דעובד כוכבים לא ידע דשמי מרתת ולא נגע: דולקני. משגוי"ר: מה שעל השולחן אסור. דמימר אמר עובד כוכבים זה ישראל זה זמנני לאכול ולשתות ונגע: שעל דולקני מותר. דאין מוקן לסעודה זו: ואס אמר לו הוי מוגז וסופה. הואיל וחזק את ידיו צרשות צמקלת סמכא דעמיה ונגע כזליה: חציות פתוחות. צבציות אסורות: סתומות מותרות. עד שישהא שיפתח ויגוף ויסתמא כרזן שטעון מללא קמי שישתום: גב"מ מאי שאל רישא ומאי שאל סיפא. הא קא (א) חזו להו דנגע דקמני טעונין טהרות והני לאו חציות נינהו שהיו סתומות: צמטהר חמרו.

(א) תרומות פ"ד מ"ג, (ב) חולין ג. ונסח איתא המניח עובד כוכבי בחטו וישראל ואלו ונכנס ומת, (ג) ויגר' עורן הלפנין פירוש כל עין שנתנו בו כל של יין וכן גירסת הרב מצנעטורא, (ד) חגיגה כ: [ע"ש ומוספתא לטהרות פ"ו ה"ו], (ה) רש"י אצל מין צמינו צמשהו חוץ מחמץ דלפי צשטי מינו מוקמינן. (ו) ז"ל ידע פ"ד מ"ו, (ז) [הלכות פ"א מ"ו ע"ג מעילה טו: ונהי ע"ג. ח"ג רש"י,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אימרטוטי וכו' בבבבשה. ע' גימנת דף קד ע"ב מוס' ד"ה משום:

הגהות הב"ח

(א) במשנה עובד כוכבים שהיה מעביר לישראל כ"ל"ל וחינת עם נמחץ: (ב) שם ונכנס למדינה: (ג) שם אע"פ שישנו אצל עד ונכנס: (ד) גב' מפליג מין (יומר ממיל) תא"מ וי"ב ולפסי האשכנזי והרמב"ם גורסם כדי מיל: (ה) שם אמר רבי יצחק נפחא רישא צמטהר: (ו) רש"י ד"ה ה"ג וכן וכו' דמין צשטי מינו צששים אבל מין צמינו במשהו חוץ מחמץ דאפילו בשמינו מינו מוקמינן צפסמים הלכתא צמשהו כ"ל"ל: (ז) ד"ה מאי שאל רישא חזינא להו דנגעו דקמני: (ח) תוס' ד"ה איבטיא וכו' או דילמא מעט הוא שבה העין: (ט) ד"ה סבר וכו' דמרתת נינהו מ"מ כשהוא בקדריה: (י) ד"ה הכי דמי וכו' דלדרכה מוקמינן סיפא ואס הודיעו שהיא מפליג אסור וכו' מדמי צמקת המשמך דאי ר"ל כגון שאל הודיעו וכו' שאף שלא הודיעו: (כ) ד"ה מאי שאל רישא חזינא להו דנגעו דקמני:

לעזי רש"י

משגוי"ר [במשגוי"ר]. ארון כלים.

מוסף רש"י

אע"פ שיצא ונכנס מותר. מפתחי עובד כוכבים דלמא אמי ישראל ולא נגע (חולין ג). הרי שהיו חמרו ובעוליה. עמי הארץ, טעונין טהרות. כגון יין חציות של חרס וכן אית טעונין צמקן וכל חרס אית מיטמא מנגו, אפילו כו' טהרותיו טהרות. ואין חוששין שמה נגעו דכיון דלא הודיעו שהו מפליג כל שעתא צמי שעתא אמי (חגיגה ב).

השוכר את הפועל פרק המישי עבודה זרה סמ.

נפל לנו הלא מאי. מי אמרין החומץ טעמו קשה ואין השך מפיגו לתת בו טעם: אימרטוטי אימרטו. לחתיכות דקות קטנות ושרץ איסורו ° כזעדה כטומאתו וחישינן דלמא זולע חתיכות שרץ כזדי חומץ: בחמשין. כיון דחומץ טעמו קשה לא צעי שמיך לבטוליה דלפילו בחמשין לא יהיב ציה טעמא: ה"ג וכן כל איסור שפתיה. וכן הלכה רווחת בישראל דמין צשיטו מינו צששים (א) (ב) חוץ מחמץ אצל מין צמינו מוקמינן צפסמים (ד) (ג) הלכתא צמשהו כרז וטעמא משום דכל איסורין שפתיה מין צמינו צמשהו כרז וצמחן גזירה שאינו מינו אטו מינו: ברתנא אס היס צחוקה המשמה. מפרש צמחא שאע"פ שהפליג ישראל מן העוד כוכבים מיל אס לא הודיעו שהוא מפליג מותר דמירתת עובד כוכבים כל שעתא השתא אמי: ואס הודיעו שפליג. שמתרחק וחציות סתומות היו: שיעורו כזדי שישפוס וישפוס ויגוב אס שהה כדי שיקוב העוד כוכבים נקב צמגופת חציות ויחזור ויסתום הנקב ומיבש הסתימה אסור: רשב"ג אומר. אינו נאסר אלא עד שישהא כדי שיפתח את כל מגופת החציות וא"ל לנטולה שלא תשצר כולה: ויגוף. ויעשה מגופת אחרת חדשה: ותיגוב ומיבש אצל לשתימת חור לא חששו משום דמינכרא. וסתום לשון שטום העין (צמדכר כד) עין פתוחה דשפיר חוי: המניה יינו בקרון או צפניה. עם העוד כוכבים: והלך. ישראל בקפנדריא דרך קצרה: ונכנס למדינה ורחץ. צמחץ מותר כיון דעובד כוכבים לא ידע דשמי מרתת ולא נגע: דולקני. משגוי"ר: מה שעל השולחן אסור. דמימר אמר עובד כוכבים זה ישראל זה זמנני לאכול ולשתות ונגע: שעל דולקני מותר. דאין מוקן לסעודה זו: ואס אמר לו הוי מוגז וסופה. הואיל וחזק את ידיו צרשות צמקלת סמכא דעמיה ונגע כזליה: חציות פתוחות. צבציות אסורות: סתומות מותרות. עד שישהא שיפתח ויגוף ויסתמא כרזן שטעון מללא קמי שישתום: גב"מ מאי שאל רישא ומאי שאל סיפא. הא קא (א) חזו להו דנגע דקמני טעונין טהרות והני לאו חציות נינהו שהיו סתומות: צמטהר חמרו.

דאף צשאר שרשים פגס מותר אי משום דאשכחין קמטתא ו"א"ת וליפשוט ליה טעמיה דרז מהיהא דפ"ק דחולין (דף ט: ושם ד"ה השוחט) השוחט צסקין של עובדי כוכבים רז אמר קולף ושמאל אמר מדיח ואע"ג דסתם כלי עובדי כוכבים אינם בני יומן דהשתא הוי לפגס וי"ל דהסתם מיירי צידוע ששמתשו צו ציוס א"י התם טעמא משום שמונית דאיסור הנדצק צדופני הסקין שהו צעין והוי לשצג גס כשאינו צן יומן ו"א"ת מאי קאמר הכא לא ידענא אי אשכחין משצח ליטעמיה קפילא ארמאה וי"ל דשמתא עכצרא צשיכרא מחזק את השכר וממנא והשתא שמתחזק השכר אין ידוע אס מחמת השכר עצמו וק"ל כרצא דלמר נותן טעם לפגס מותר אף צשרשים ונפקא מינה דכשאינו צת יומן ויכולא צו מותר אף צשרשים: איבטיא אהו נפ"א ג"ג חלא ב"א. ו"א"ת מ"ש משאר איסורין כמו צשיכרא וי"ל משום דחלא חזק מאלד ואגב חורפיה נותן טעם לשצח כמו גצי חילמית או דלמא מעט (ח) השך נגד המשקה וא"ל אין לנו לאסור כל כך ולכן היה שאל מה יהיה מנא: והוא אימרטוטי אימרטו. יש לתמוה עכשיו היאך אנו אוכלים דצש צדורים והלא רגלי הדצורים מעורבים דצצש ואף על גב דהוי פגס מ"מ השך עצמו דאיפגס מימסר לכ"ע לכ"י לר"ת דודאי רגלי הדצורים כיון דעלמות עצמא נינהו מותרים דהא העלמות טהורים דתמן צמס' (ט) (טברות פ"א) עלמות החמור טהורות ורגלי הדצורים כעלמות החמור והא דלמר"י (ט) אצרים אין להם שיעור אפילו פחות מכאית מן המת פחות מעדשה מן השך היינו לענין טומאה וכגון דאיכא צשר עליה הא לאו הכי טהורין ולענין אכילה שפיר דמי: סבר לשעורי בק"א אמר לא גרע מתרומה ב"א. מימה נהי דמרתת נינהו (כ) כשהוא בקדריה צצצר לח צטלה צכ' דלמר פרק גיד הגשה (חולין דף א) קדיה צצצל צה תמונה לא יבשל צה חולין ואס צצל צני"ט וי"ל דס"ל כיון שטעמו חזק צצצר יש לתמוה לתרומה לצצר יבש ו"א"ת חללא לא צטיל צלחד ומאמיס כמו ערלה וכלאי הכרס וי"ל דשאני התם משום דהוי איסור הגאה לכך לא ילפינן מיניה שרשים דשרו צנהאה אצל תרומה שרי צנהאה: בתב"רין ופ"פ"רין ד"א במ"ש שעמיהו. לא צכ' ולא צק' שהרי מעט תצלין נותן טעם בקדריה גדולה אצל אין לומר דלא צטיל כלל דהא צצדי נותן טעם צשצין ליה ולא צצדי צצצ' דמי שדחו חמרו ב"א. דמתוקמא צצצ' להס דרך עקלתון ו"ה"ג הכא כגון שיצא לו דרך עקלתון ומימה מאי צעי היכי דמי והא מדקמני סיפא ואס הודיעו שהוא מפליג מכלל דרישא צלל הודיעו שפליג והיינו חזקת המשמך דידיה וי"ל דלדרכה מדקמני סיפא ואס הודיעו (י) אסור משמע ליה דא"כ רישא דמי צמקת המשמך היינו שימור חשיב טפי מלא הודיעו שפליג מדקמני ואי ר"ל כגון (י) [שלא] שהודיעו שפליג לישתוק מלישנא דצמקת המשמך ומכללא דסיפא שמעינן ליה אלא ודאי צה לומר שאף לא הודיעו שפליג יש לחוש צצצר כיון שרואהו העוד כוכבים שמתרחק ונדע דלרץ שס חזקת שימור אחר וקצעי מאי הוי ומשיה דתנינא כו' כגון שיוכל לצע עליו דרך עקלתון: מאי שאל רישא ומאי שאל סיפא. הא קא (א) חזו להו דנגע דקמני טעונין טהרות והני לאו חציות נינהו שהיו סתומות: צמטהר חמרו.

נפל לנו הלא מאי א"ל רב הילל לרב אשי הוה עובדא בי רב כהנא ואסר רב כהנא א"ל ההוא אימרטוטי אימרטו רבינא סבר לשעורי במאה וחד אמר לא גרע מתרומה דתנן (ט) א"ת רומה עולה באחד ומאה א"ל רב תחליפא בר גיזא לרבינא דלמא כתבלין של תרומה בקדריה דמי דלא בטיל טעמיהו רב אחאי שיער בחלא בחמשין רב שמואל בריה דרב איקא שיער בשיכרא בשיתין יוהלכתא אידי ואידי בשיתין יוכן כל איסורין שבתורה: ברתנא יעובד כוכבים שהיה מעביר עם ישראל כדי יין במקום למקום אם היה בחזקת המשתמר מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רשב"ג אומר הכרי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב: המניה ינו בקרון או בספינה וחלך לו בקפנדריא (ט) נכנס למדינה ורחץ מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רשב"ג אומר וכדי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב: המניה עובד כוכבים בחנות אע"פ (ט) שיצא ונכנס מותר ואם הודיעו שהוא מפליג כדי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב: היה אוכל עמו על השולחן והניח לגינין על השולחן ולגין על (ט) הדולבקי והניחו ויצא מה שעל השולחן אסור שעל הדולבקי מותר ואם אמר לו הוי מוגז ושותה אף שעל הדולבקי אסור חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות כדי שיפתח ויגוף ותיגוב: גב"מ היכי דמי בחזקת המשתמר כדתניא (ט) הרי שהיו חמרו ופועלו טעונין טהרות אפילו הפליג מהן (ט) יותר ממיל טהרותיו טהורות ואם אמר להן לכו ואני בא אחריכם כיון שנתעלמה עינו מהם טהרותיו טמאות מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר (ט) רב יצחק רישא במטהר חמרו ופועלו לכך אי הכי סיפא נמי אין עם הארץ מקפיד על מוגע חבירו אי הכי אפילו רישא נמי נימא הכי אמר רבא ב"א

עין משפט
נר מצוה
א [מ"י] פ"ג מהל'
תרומות ה"ל א':
ע"ב ב מ"י פ"ו מהל'
מאכלות אסורות
הלכה לא סמג לאין קמא
טו"ש"ע י"ד סי' קד סעף
ה':
ע"ג ב מ"י ע"ג ה' ו סמג
שם טו"ש"ע י"ד סי' נ"ח
סעף ה':
ע"ד ד ה' ו ז מ"י ע"ג
פ"ב הלכה טו ח
סמג לאין רמח טו"ש"ע
י"ד סי' קצט פ"ה:
ע"ה ח ט מ"י ע"ג שם הלכה
י"ח טו"ש"ע ע"ג סע"י
י':
ע"י י מ"י פ"ג מהל'
משנה ומושב הלכה ה'
וע"כ צ"כ צ"מ: